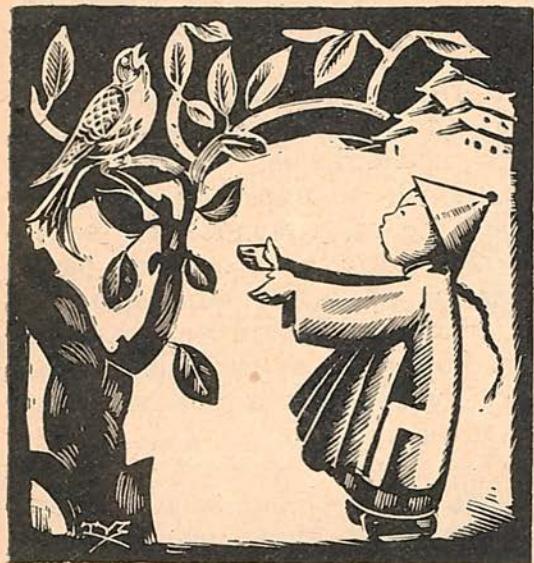

ГОСТЕНКА ОТЪ РОДНИЯ КРАЙ

Въ Китай, страната отъ кждето изгръва слънцето, край бръга на жълтата рѣка Хоангхо, растѣше едно старо хилядогодишно дърво. Въ мрѣжата на тънките клончета

си бѣше свила гнѣздо една птичка съ чудно нашарени криле — китайски славей, птичката на слънцето, както я нарича народътъ. Сутринъ тя чуруликаше и се кжпѣше въ росния листакъ, а щомъ се дигнѣше слънцето, затрептѣваше съ криле надъ самата рѣка Хоангхо. Летѣше надъ оризищата, които растѣха край бръга и на изкуствени островчета въ самата рѣка, ловѣше мушици и ги носѣше на рожбите си.

Веднажъ сладкопойната птица дигна своите малки пилета и рече:

— Деца, решила съмъ да ви заведа по широката Божа земя — да видите свѣтъ, и хората да чуятъ вашите чудни гласове. Кѫде искате да идемъ?

— Въ Европа, — викнаха птичетата и заплѣскаха радостно съ крилцата си.

За да се прости съ вѣковното дърво, което закриляше гнѣздото ѝ, малката птичка се дигна надъ него, почна да лети и изпѣ най-хубавата си пѣсень. Сетне се спусна, докосна съ човка най-горното листо и изчурулика на китайски:

— Сбо-гомъ! Ниепак-щесе-вѣр-немъ!

Дѣлго летѣха крилатитѣ пѣтници. Нощемъ тѣ спѣха въ бѣлия цвѣтъ на цѣвнали пролѣтни дървета, опоени отъ дъха на милиони цвѣтя, а денемъ догонваха черните ластовички.